

*U pravom
trenutku*

LUSI ROBINSON

Prevela Snežana Janković

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2016.

*Za Džordža
Hvala ti što si čekao*

Prvo poglavlje

Da li je to ono pravo? Pitala sam se dok sam gledala prizor ispod sebe.
Da li je moj život savršen?

Odjednom sam se postidela i rukama obuhvatila savijena kolena. Samo su najveće budale mogle da sede i razmišljaju o tome je li njihov život zaista savršen.

Ali kad sam bacila oko na sliku piknika što je bio mojih ruku delo – s istim stidljivim ponosom s kojim se i Leonardo divio svojoj *Tajnoj večeri* – nisam mogla da poreknem da sve *jeste* izgledalo savršeno. Doduše, slika na naslovnoj strani brošure *Vodič kroz Edinburg* bila je lepša. Bio je to jedan od retkih sunčanih dana. Valjda su i zbog toga svi zadovoljno ispijali šampanjac i bili veoma dobro raspoloženi. Dok sam još bila u pubertetu, baš tako sam zamišljala moje društvo. I želja mi se ostvarila. Svi su sedeli oko kariranog ćebeta, prostrtog na liticama Solsberija i jeli prvoklasnu hranu.

Sijala sam od zadovoljstva. To je bila *moja* zasluga! Glavni organizator izleta bila sam *ja!* Samojoj sebi odala sam priznanje razmišljajući o tome kako je tinejdžerka – od visoke Čarli iz Istočnog Lintona – izrasla u Šarlot Lambert, direktorku komunikacija jedne od najvećih svetskih farmaceutskih kuća, vlasnicu stana u Ulici Broton, ženu što je oko sebe imala mnogo prijatelja i koja je za samo nekoliko sati mogla da organizuje takav izlet. Šta sam još mogla poželeti sem možda veze s nekim lepotanom koji se razume u kvalitetna vina i sireve?

„Vidi ovo!“, šapnula sam labradoru Malkomu. Izigravala sam dadilju kućnom ljubimcu mojih roditelja, dok su oni uživali u hotelu sa četiri

zvezdice u Indiji. Malkom mi je podario pogled pun ljubavi i želje da mu dam moj sendvič.

„Naravno, naravno“, promrmljala sam i dala mu sendvič. „Izvini, Malkome, mora da umireš od gladi.“

Hejli, moja pomalo uvrnuta najbolja drugarica, odvojila se od svog dečka Metija i krenula uzbrdo ka meni. Smejala se brzini kojom je labrador zgrabio sendvič iz moje ruke. „Zdravo, Malkome!“, viknula je. Hejli je obožavala Malkoma.

Malkom je isto tako obožavao Hejli, ali tad je bio prezauset da bi je čuo.

„Kažem zdravo, Malkome“, prestala je da se smeši.

Tek kad je završio sa sendvičem, Malkom joj je posvetio punu pažnju. Mahao je repom kao da mu život zavisi od toga.

Hejli ga je čvrsto zagrlila prislonivši mu glavu na bujne grudi. „Odlično si ovo uradila, Čaz“, rekla je udaljavši Malkoma od sebe. „Ovo je izvrsno!“

Stidljivo sam se osmehnula. „Priznajem, Hejls, nije loše. Uopšte nije loše.“

Sela je na travu pored mene. „Jesi li ti dobro?“, pitala me je onako uzgred.

„Naravno!“

Podigla je obrvu.

„Čemu takva faca?“, pitala sam je.

Uzvrtila mi je izrazom lica s kojeg se ništa nije dalo pročitati.

„Samo želim da znam jesi li dobro“, rekla mi je nežno.

„Pucam od sreće, Hejls! Sem se sinoć verio... I, evo, svi smo na okupu i odlično se provodimo!“

Hejli je okrenula glavu. „Čaz, mislila sam na to da li si uspela bar malo da odspavaš noćas?“

Oh.

„Nego šta sam“, odgovorila sam joj žustro.

Naravno da sam je slagala. Sem i Ivon, novopečeni i pijani verenici, izašli su iz stana u pola pet ujutru u potrazi za pićem i sa sobom odvukli Hejli i Nes, moju sestru bliznakinju. Čim su izašli, napravila sam listu onoga što je trebalo kupiti, zatim sam stavila na papir i ono što je trebalo uraditi kako mi nešto ne bi promaklo i spremila garderobu za taj dan. Kad sam sve to završila, bilo je vreme da krenem u nabavku. Celu

jutro provela sam birajući čaše i tanjire, kupujući šampanjac i prostirke. Bavila sam se i sitnim detaljima kao što su orhideje u saksiji i najlonske kabanice za slučaj da padne kiša. U želji da potpuno odgovorim na zadatak i organizujem najbolji izlet u istoriji, bila sam puna adrenalina, ali i kofeina. Nije bilo dovoljno da bude dobro. Moralo je biti tako da se čoveku *digne kosa na glavi*.

To je bio takav izazov da nisam imala vremena da mislim na umor.

Ali tad, kada sam vratila film, osetila sam i te kakav zamor. Bila sam, zapravo, iscrpljena. Kad sam ponovo pogledala na ljude, odjednom sam se uznemirila. Kao cimerki promiskuitetnog Samjuela Bouza (koji je zapanjio svet time što je tri meseca uspeo da održi vezu sa Ivon, nakon čega ju je sinoć i *zaprosio*), dužnost mi je bila da budem lepa i uslužna domaćica sve dok se zabava ne završi, što neće biti pre tri ujutru. A sutradan – u nedelju – rano ujutru čekao me je čas kineskog jezika, odmah zatim trening, a trebalo je da dovršim i neke papire po koje je kurir trebalo da dođe u jedan. Po podne je trebalo da volontiram u utočištu za pse, da odem sa rođakom na kafu i odvojim makar četiri sata za pripremu prezentacije za ponedeljak u osam ujutru. Naravno, trebalo je da sredim stan i odem do Džona Luisa po pleh. I da obrijem noge. Da svedem mesečne račune. Da... Zastala sam, potpuno sluđena. Dođavola, pored tako dugačke liste, nije bilo šanse da odvojim imalo vremena za dobar san.

U glavi mi se pojavila slika mog kreveta – velikog, čistog i udobnog. Imala sam neodoljivu želju da se nađem u njemu. Ali brzo sam odagnala te misli. Čak i oni što žive savršenim životom ponekad pate od nesаницe.

„Kako se to dogodilo?“, pitala me je Hejli i prenula me iz misli. Gledala je u Sema, koji je, uprkos mom trudu da priprelim savršenu gozbu, u jednoj ruci držao poveće parče hleba, a u drugoj teglu nutele. Povremeno je prekidao razgovor umakanjem hleba u teglu i sve vreme je bio odlično raspoložen. Pogledala sam u Hejli isto tako iznenađena poslednjim događajima.

„Ne razumem, Čaz“, nastavila je. „Mislim, *Sem*? Kako je, za ime boga, moguće da se on verio pre nas? To je... to je...“ Izgledala je potpuno zbušnjeno.

„Suludo“, rekla sam. Klimnula je glavom.

I *jeste* bilo suludo. Sem je bio potpuni kreten! Otkako ga znam, svake subote ujutru u njegovom krevetu budila se druga devojka i, u seksi

garderobi od petka uveče, na prstima se iskradala iz našeg stana. Sat ili dva nakon toga, Sem bi se, u bademantilu, ušunjaio u dnevnu sobu, spreman da čitav dan provede uz hleb i nutelu. Ponekad je umeo da naruči picu; povremeno je i dugo uživao u kadi, ali nikad nije odgovarao na poruke tipa *sinoć sam se provela SUPER*, što su neizostavno stizale neki sat kasnije. Devojke su ludele za Semom: bio je opijat za žene. Bio je švalerčina.

Otkaćiti devojkju za Sema je bio sastavni deo svakog subotnjeg jutra. Rutina poput one kad bih ja pojela čajni kolutić nakon džoginga oko Holirud parka. Ali onda se pojavila Ivon i sve se promenilo.

Meni se lično nije baš dopala ta promena. Ivon, koja je sa sve svojim suknjicama na cvetici učinila da se osećam i da izgledam poput tran-svestita, donela je nesigurnost i promenu u naš svet. Sa sobom je donela i miris parfema mis dior i ono na šta je Sem pao, a o čemu nisam volela ni da razmišljam. To ionako nije bilo najvažnije u životu. Reč je o tome što sam izgleda počela da gubim lenjivca i ženskaroša od svog cimera, a zauzvrat dobijam štene koje je umelo da uradi nešto potpuno nepredvidivo kao što je prosidba usred spremanja rižota.

Dole, ispod nas, Semov prijatelj Nelson zgrabio je parče hleba sa pro-stirke i pokušao njime da izaziva Sema. Ovaj ga je ignorisao i pogledom potražio Ivon, koja je sedela preko puta. Mahnula mu je. Sem joj se zaljubljenno osmehnuo, na šta smo Hejli i ja u isto vreme prasnule u smeh.

„Vidi ga samo!“; povikala je Hejli.

„Da. Hejli, kako ćemo uopšte preboleti sve ovo?“

„Verovatno i nećemo. Pa, kada namerava da se iseli?“

Slegnula sam ramenima. „Pojma nemam. Otkako su nestali u noći, zapravo i nismo imali prilike da porazgovaramo o tome.“

Ali bilo je neminovno da će otići. Pomisao na to nije me nimalo za-bolela. Još kad sam mu iznajmila sobu, dogovorili smo se da će, u slu-čaju da bilo ko od nas nađe nekoga, Sem biti taj koji će otići iz stana. Ali to se u proteklih osam godina nije dogodilo. Dok sam ja imala samo jednu lošu vezu, Sem je prevrnuo skoro sve žene u Edinburgu, nijednoj ne odgovorivši na drugi poziv. Bili smo potpuno različiti. Ja sam imala odličan posao i bila opsednuta zdravom ishranom i fizičkom aktivno-šću, a Sem se neprestano odmarao, imao loše mišljenje o nutricionizmu i uživao u svojoj lenjosti.

Ali uprkos njegovoj statičnosti, bila sam sigurna da će mi nedostajati.

„Šta ćeš da radiš?“ pitala me je Hejli.

„Ja?“ moj blekberi počeo je da vibrira u džepu.

„Hoćeš li potražiti novog podstanara?“ Hejli je pogledom propratila moju ruku koja je lenjo krenula ka džepu. Nakratko sam pomislila da ne odgovorim na poziv.

Ali to je bilo samo nakratko. U to vreme situacija na poslu nije bila baš sjajna. Za mene bi bilo potpuno neprihvatljivo da budem nedostupna. Verovatno i pogubno. Hejli je bila ogorčena kad sam se javila: „Šarlot Lambert.“

„Šarlot, zdravo, ovde Birgite iz kancelarije u Nemačkoj.“

„Zdravo, Birgite“, promrmljala sam i okrenula se od Hejli uzaludno pokušavajući da sakrijem da je posao u pitanju.

Hejli, naravno, nije bila luda – to je bio šesti poziv otkako smo se skupili – ali, sva sreća, nije se pobunila. Ako ništa drugo, već je bila naviknuta na svu zahtevnost mog posla.

Nekoliko minuta kasnije, kad sam završila razgovor, nastavila je tamo gde smo stale s istim onim izrazom na licu: „Hoćeš li potražiti novog podstanara?“

„Pobogu, ne! Nije mi bio potreban podstanar ni svih ovih godina. Samo volim Sema i to je sve.“ Zevnula sam jer me je stigao umor.

Hejli se nasmejala. „On je smrad. Ali teško mu je odoleti.“

Dole, ispod, Sem se premestio do Ivon, zagrlio je oko struka i počeo da je ljubi po licu. Ivon je na to počela da poskakuje i podvriskuje.

„Ne mogu da verujem“, rekla je Hejli i odmahнула glavom.

„Ti si sledeća, Hejli“, rekla sam joj. Kao da nas je mogao čuti, Meti joj je poslao poljubac. Zasmejala sam se. Ako je Sem bio lud za Ivon, Meti je bio još luđi za Hejli. Bio je to nepokolebljiv momak, vesele prirode, rumenih obraza i ne mnogo viši od Hejli. Oboje su ludeli jedno za drugim. Voleo je svaki njen deo, pa čak i čudna mala stopala.

„Prestani“, pocrvenela je poput stidljive devojčice. „Ali, jebeš mi sve, Čaz, volela bih da je tako“, dodala je tiho. „Možeš li ti to da zamisliš? Mene kao mladu? Sebe kao moju kumu?“

Mogla sam da zamislim. Hejli bi samouvereno koračala ka oltaru i sve bi oborila s nogu izuzetnim poprsjem, stisnutim belom svilom. Bila je toliko obdarena da bi se i šahovska tabla mogla održati na njenim grudima. Mogla sam samo da zamislim kako bi izgledala u belom korsetu.

„Bože, Čarli, toliko sam ti zahvalna“, odjednom je rekla. „Da nije bilo tebe, sad ne bih bila s Metijem.“

„Ne budi blesava. Ti si ta koja si mu se dopala. Ja sam samo malo pripomogla.“

„Nije tačno“, pobunila se Hejli dok joj je Meti mahao da side. „Učinila si pravo čudo, Čazmen. Tvoj sam dužnik.“

Uživala sam u tome da pomažem prijateljima, a spojiti Metija i Hejli i nije bilo tako teško. I bez mene je već bio pečen.

„Ah da, Čaz“, rekla mi je dok je ustajala kako bi se vratila momku, „umalo da zaboravim. Juče sam u novinama pročitala članak o nekom dasi iz Amerike koji čini isto to što si i ti učinila za Metija i mene.“ Tražila je nešto po tašni, toliko velikoj da bi i sama mogla da stane u nju. „Izvoli“, pružila mi je pocepanu i savijenu stranicu iz novina. „Mislim da bi ti mogla da postaneš njegova desna ruka i da vodiš ogranak njegove firme ovde u Britaniji.“

Grohotom se nasmejala, savila se i poljubila me u obraz. „Super si ti to odradila, Čarlice“, rekla mi je. „I ovo danas je još jedan uspeh. Neverovatna si i nevideno sposobna... tako da sad možeš da se opustiš. Zabava može da se nastavi i bez tvoje tolike brige.“

Poslušno sam klimnula glavom, ali znala sam i da to nije baš moguće. Zaista su svi uživali u pikniku, ali *neko* je morao da radi iza zavese kako se sve ne bi pretvorilo u potpuni fijasko. Sasvim je bilo jasno da je to bila moja uloga. Ujela sam se za dlan kad sam pomislila da li bi trebalo da im dopunim čaše, ali, kad mi se Hejli toplo osmehnula dok je odlazila, odlučila sam da izdvojim nekoliko minuta samo za sebe.

Ponovo sam zevala dok sam otvarala presavijenu stranicu iz novina.

Susret naslepo

Romantičan buket, kao predugovor za
ljubav sa zanimljivim neznancima

Gili ima dvadeset devet godina, radi kao asistentkinja u EMI rekordsu u Njujorku. Nedavno se verila s Oldom, tridesetsedmogodišnjakom koji se bavi modom – a kog je upoznala preko društvenih mreža 2009. godine. Gili mašta o tome da se venča u

Hemptonu. Smanjila je mesečne troškove za dvadeset procenata, otvorila nalog i bacila se na posao.

Prosečnih je primanja, radi u svojoj kući u Bruklinu i sama sebi određuje radno vreme.

Ali Gili se ne bavi obradom podataka o prodaji kozmetičkih proizvoda.

Gili flertuje s muškarcima.

Dok njen verenik Oldo sprema večeru, Gili provokativnim mejlovima izluđuje nepoznate muškarce. Prepiska se uvek završava dogovorom za viđenje.

Dobro došli u svet *Sajberpomoćnika u ljubavi*, nove vrste digitalnih pisaca koji donose nadu u život – često i ljubav – onim Amerikancima koji nisu tako vični novim poznanstvima.

Ljubavni sajberpomoćnici – ideja pametnog deteta Stiva Sampsona, rodom iz Bostona – iznajmljuju se da, putem interneta, zakazuju ljubavne sastanke za one s manjkom slobodnog vremena i talenta za onlajn-poznanstva. Zараđuju petnaest dolara po poruci, pišu u ime muškaraca i žena svih uzrasta koje povezuje ista osobina: nemogućnost pisanja jezikom ljubavi.

Piter iz Hobokena, četrdesetšestogodišnjak, savetnik u razvoju multimilionskog softvera, koji je ostao udovac nakon smrti svoje ljubavi iz dečaćkih dana, konačno je odlučio da pronađe novu partnerku. Ali on kaže: „Ja jednostavno nemam talenta za to. Gledam profile svih tih hrabrih žena i jednostavno ne znam šta bih im rekao.“

Piter će se u petak sastati sa Lindsy, direktorkom marketinga iz Vest Vilidža. Lindsy i ne sluti da su sve tople i duhovite poruke što su stigle na njen imejl i ubedile je da pristane na sastanak s Piterom u stvari bile napisane rukom nekog bezimenog stranca koga je unajmio *Sajberpomoćnik u ljubavi*.

„Naravno da bih voleo da sam lično napisao te poruke, ali ne mogu dopustiti da život tek tako prolazi pored mene“, rekao je. „Da taj deo priče nisam prepustio nekom drugom, verovatno bih zauvek ostao sam.“

Hoće li to priznati Lindsy ukoliko ostanu u vezi?

„Ne znam. Veoma je teško kad morate da ugovarate ljubav.“

Gili se ne slaže s tim. „To je odlična ideja! Devojke kojima šaljem poruke su zadovoljne“, oduševljeno nam je rekla. „Zašto bi neko ostao bez prilike da oseti ljubav samo zato što nema smisla za pisanje?“

Nežno sam pogledala ka Hejli dok je jagodama hranila Metija. Hejli je bila dobar čovek i neko koga bi svako rado imao pored sebe. Ali da li se to ona šalila? Nema šanse! Sećam se prve poruke koju je napisala kad je tražila poznanstvo putem interneta. Bila je poražavajuća: *Zdravo! Dopada mi se tvoj profil. Mada, manje mi se dopada ova riba što je grliš na slici. Bivša žena možda?! Ukoliko si zainteresovan, slobodna sam za vikend... ;)*

Bila je šokirana kad sam joj rekla da je to bio najgori mogući pristup. „Kako to misliš morala bih da budem rezervisana? Ko kaže?“, gundala je besno.

Ostala sam bez teksta. Tad sam shvatila da nije bilo svrhe objašnjavati: to jednostavno shvatate ili ne. Izričito sam joj zabranila da napiše i jednu jedinu reč nekome i uzela sve u svoje ruke. Postala sam njen pisac iz senke. Meti, koji ju je te večeri dodao za prijatelja, bio mi je vetar u leđa.

Izgleda da je Gili iz Bruklina imala sličan talenat za muvanje putem poruka. Dopalo mi se to što je pisala.

Nastavila sam da čitam i smeškam se. Da. Imala je žicu. Bila je zabavna, pomalo drska i ironična.

Odgovara mi subota, pisala je Gili, *ali ne idem na sastanke usred bela dana. Zaspila bi te moja lepota da me vidiš na dnevnom svetlu, pa bi možda upao u reku Hadson. Kako bi bilo da se vidimo uveče?*

Klimnula sam glavom s odobravanjem. Možda je nedostajalo malo topline, ali svakako je bilo bolje od onoga što bi jedna Sara iz Severnog Arlingtona napisala. Jedna Sara složila se s tim: *Izvršno je imati pisca iz senke*, radovala se. *Ne znam šta bih napisala BILO KOME. Jednom sam piskarala nešto o bivšem mužu, kad mi je stigla poruka od nekog čoveka... Ova misteriozna žena spasla mi je život!*

Osnivač *Sajberpomoćnika u ljubavi* Stiv Sampson kazao je da posao kojim se bavi nije ništa preterano važno, ali nije ni za potcenjivanje. „Trenutno imamo preko sto pisaca iz senke“, rekao je, „koji opslužuju preko četiri stotine potencijalnih parova. U ovom

momentu pružamo usluge samo ljudima u Americi, ali nije samo Amerikancima potrebna pomoć na ovom polju. Nadam se da ćemo, u narednih nekoliko godina, proširiti posao i u Engleskoj.“

Zamislila sam se. „Ne, ti nisi ta“, rekla sam sebi naglas. „Jesam.“

O, *jesi li?* Pitala sam se uz osmeh. Bila je to instinktivna reakcija, ali ta ideja mi se zapravo dopala.

Nikad nisam pomislila da bih prijateljima mogla da naplaćujem pomoć u dopisivanju. Ipak, ta vrsta zabave pomogla bi mi da se izborim sa olujom koju je Sem izazvao. Uz poslovni plan i nekoliko odličnih ideja... *to jeste bio* izazov koji bih rado prihvatila. Poslovna Čarli progutala je mamac. Stiv Sampson iz Hobokena zaista me je zaintrigirao: poželela sam da stupim u kontakt s njim.

Zazvonio mi je telefon. Dok sam kopala po tašni, učinilo mi se da mogu samo da sanjam o toj ideji. U firmi nikad nije bilo više posla, a Margo, moja zamenica, nedavno me je ubedila da ne pokušava da zauzme moju poziciju. Morala sam da se branim kao da mi život zavisi od toga: nisam smela da napravim ni najmanju grešku.

Tad sam pogledala u ekran i istog časa zaboravila na Margo.

Stigla mi je poruka od Džona. Osetila sam buru leptirića u stomaku. Džon Makalister? U subotu? *Lambertova, ostaješ li u gradu za vikend? Voleo bih sutra, u osam uveče, da te izvedem na večeru u Tauer. Dž x.*

DŽ. sa poljupcem? DŽ. SA POLJUPCEM? *Smiri se, Čarli,* govorila sam samoj sebi. *Saberi se.* „HEJLI!“, povikala sam u bunilu. Hejli se izvušla iz Metijevog toplog zagrljaja i okrenula se ka dvorcu. *Rekla sam saberi se, Čarli.* „HEJLIIIIIII!“, povikala sam iz sveg glasa, ustala i krenula nizbrdo ka njima. Konačno! Konačno! Džon i ja ćemo izaći. SASTANAK ZA VIKEND! Značaj tog poziva nije bio za potcenjivanje.

Meti je nastavio da joj šapuće slatke reči na uvo, a ja sam ubrzala korak.

Bilo bi mnogo bolje da sam imala patike na nogama: u sandalama mi nije išlo tako dobro. U momentu kad sam otvorila usta da ponovo povičem „HEJLI!“, sapslela sam se o kamen i poletela ka zemlji. Dok sam padala, suknja mi je prekrila lice. Počela sam da razmišljam o mogućim posledicama po piknik i Semu, koji je mogao ostati bez drugarice.

Udarila sam glavom o kamen i prvi put za trideset tri godine prestala da razmišljam.

Drugo poglavlje

Zbunjena i veoma iznenađena, zažmurila sam, a onda bojažljivo pogledala na jedno oko. Dragi bože! Nisam se prevarila. Džon Makalister je sedeo na krevetu pored mene.

Bila sam suviše šokirana da bih se radovala. Situacija – o kojoj sam godinama sanjala – nije mogla biti stvarna.

Jesam li ja to sanjala?

Nakon kraćeg stanja šoka, otvorila sam oba oka. Ako je Džon *zaista* sedeo na krevetu, bila bih luda da ne iskoristim priliku.

Džon Makalister *jeste* sedeo pored mene. Tipkao je nešto na blekberiju i nije gledao u mene. *Ali sedeo je na mom krevetu*. Šta se to kog đavola događalo?

U panici sam počela da vraćam film u glavi.

Negde po malom mozgu vrzmalo mi se sećanje na to da je trebalo da izađemo. Jesmo li izašli? Da li sam se to ja probudila u bunilu nakon noći divljeg seksa? Nadala sam se da to nije tako. Bilo bi potpuno poražavajuće spavati sa njim nakon toliko godina i ne sećati se ničega.

Površan pogled na moje telo govorio je da ipak nije došlo do seksa. Tad bih verovatno zapazila svoje nabrekle bradavice i seksi veš (mada, nikad ga nisam nosila). Za razliku od toga, videla sam dugu plavu spavaćicu i jedno od onih prokletih krem čebeta s rubom od poliestera. Rastužila sam se. To nije bio susret za pamćenje.

Koncentrisala sam se pokušavajući da se setim šta se dogodilo. Bila sam potpuno pogubljenja. Baš kao u vezi sa seksi rubljem, ne sećam se da sam imala dugu plavu spavaćicu i žuto čebe. I da bi čudo bilo veće,

Džon me je držao za nogu. Ne baš kao posle ludog seksa već... o, ne. O, zaboga, *NE*. Držao me je za nogu koja je virila ispod tvrdog belog gipsa.

Nešto slično gipsu bilo mi je obavijeno oko ručnog zgloba. Iz mišice mi je virila ubodena igla, pričvršćena belim flasterom. Čula sam šapat, tiho hrkanje i ujednačen, isprekidan zvuk aparata. Grlo mi je bilo potpuno suvo, bolela me je svaka tačka na telu od pupka nagore. Užasnuto sam shvatila da sam ležala u bolničkom krevetu.

Siva zavesa zatvorila je Džona i mene u kvadratni metar grozote; nije prestajao da tipka po blekberiju.

Potpuno poražena, zatvorila sam oči. Šta se za ime sveta dogodilo? Da li me je možda pregazio autobus kad smo izašli? Da se nisam napila?

Ne, govorio mi je neki glas u glavi i polako su počela da mi se vraćaju sećanja na događaje iz protekla dvadeset četiri sata. *Ne, to se nije dogodilo tokom tvog sastanka sa Džonom. Jer sastanka nije ni bilo. Sve si upropastila kad si se poput SLONA survala niz liticu.*

Super si to uradila, moronu.

Očajavala sam u tišini, ispod žutog ćebeta od poliestera. Zašto je Džon izabrao *najusraniji* momenat u mom životu da baš tad sedne na moj krevet?

Kad sam ponovo otvorila oči, gledao je pravo u mene i smešio mi se tako da me je skoro doveo do suza, što mi se godinama nije dogodilo. Progutala sam knedlu. Čarli Lambert nije bila plačipička.

„Vidi, vidi, vidi“, rekao je. „Zdravo, uspavana lepotice.“

„Jebiga“, odgovorila sam tužno.

Džon je vratio blekberi u kožnu futrolu. Njegove svetle iskošene oči nisu skidale pogled s mene. „Šarlot Lambert, ovo nije razgovor kakav sam očekivao!“

„Izvinjavam se. Ali ja... ja...“, ugrizla sam se za usnu. *Saberi se*, naredila sam sebi. *Ako budeš zaplakala pred njim, sve ćeš upropastiti.*

Od prvog dana našeg susreta stavila sam mu do znanja da sam jaka i izdržljiva žena. A eto, tad sam jedva uspevala da zadržim suze. *Vraćajte se tamo odakle ste pošle*, pomislila sam strogo.

Posmatrajući tu borbu na mom licu, Džon se osmehnuo. A onda je uradio nešto nezaboravno. Uhvatio me je za ruku. *Džon Makalister uhvatio me je za ruku.* Odjednom mi se zavrtilo u glavi. Moj neverovatno privlačan, uspešan i vraški seksi šef – jedan od trojice muškaraca

u Edinburgu koji je bio dovoljno visok da bih nesmetano mogla da ga uhvatim podruku – sedeo je na mom krevetu i držao me za ruku. Najezila mi se svaka dlaka na telu.

Džon me je izluđivao od momenta kad sam ga prvi put videla, kada je pre sedam godina ušao u kancelariju Farmaceutске kuće *Salutek* – tačnije, 26. juna 2005. godine – dok sam sedela za stolom u uglu.

Svega mi je bilo preko glave. Bilo mi je dvadeset pet godina, tek što sam napustila mesto portparolke Fudbalskog kluba *Hibernijan* i videla sam se s lepuškastim muškarcem, doktorom Nejtanom Gilisom. Pucala sam od entuzijazma i želje za uspehom na novom, za mene izuzetno važnom, mestu zamenika direktora Odeljenja za komunikacije u Farmaceutskoj kući *Salutek*, jednoj od vodećih farmaceutskih kuća u svetu. Poput labradora Malkoma, koji je bio vidno uznemiren kad god mu je bilo potrebno da izađe u šetnju, i ja sam odavala utisak poslovnog neiskustva. Ali bila sam spremna da jednog dana postanem velika zverka.

Međutim, kad sam stupila na tlo *Saluteka*, u prostorije koje su po veličini ličile na hangare avio-industrije, odmah mi je bilo jasno da nisam tu da bih postala velika zverka. Čak ni zverčica. Bila sam tu jedino da bih pomogla velikim zverkama *iznad* mene ili, kako bi to Hejli rekla, da bih mnogima popušila kurac. Nakon prva tri sata bilo mi je jasno da sam pogrešila kad sam napustila posao u *Hibernijanu*. Moji novi pretpostavljeni bili su Anželik, sitna, zla Francuskinja, i njen šef, direktor koji me je toliko očigledno zapostavljao da sam morala da odem do toaleta i pogledam se u ogledalu kako bih se uverila da zapravo postojim.

Pogled u ogledalu uveravao me je u to da zaista postojim. Ali ništa više od toga. Odjednom, velika zverka Lambert počela je da liči na uplašenu devojčicu. Zapravo, slika u ogledalu podsetila me je na fotografiju kad su me kao jedanaestogodišnju devojčicu slikali samo neki minut pre nego što se u osnovnoj školi podigla zavesa na priredbi gde sam glumila u predstavi *Čarobnjak iz Oza*. Igrala sam Limenka, simulirajući samouverenost i isijavajući strah. Četrnaest godina kasnije ništa manje preplašena devojka gledala me je iz ogledala. Bledo lice (*bledo? Ko bi još u dvadeset petoj dozvolio sebi da prebledi od straha?*) nije nikako išlo uz čipkastu košulju boje trule višnje.

Zašto sam za ime boga dala otkaz? Tamo sam se svakog dana smejala, poznavala sam sve i radila zajedno sa najboljom drugaricom.

Hejli. Nedostajala mi je Hejli. Pozvala sam je.

„Zdravo, Čaz. Šta ima novo?“ zacvrkutala je Hejli dok se u pozadini čulo prijateljsko ćaskanje šefova. Srce mi se steglo.

„Pa, kratko, ne dopada mi se. Šefica mi je zla Francuskinja, a direktor me i ne primećuje“, odgovorila sam joj. Razmišljala sam o tome da stisnem to bledo lice, ali sam ipak odustala od toga.

„Pa jeste li se uopšte upoznali?“, pitala me je Hejli. „O, Pole! Pusti je! Imaš još pet minuta da dovršiš tih dvesta strana“, povikala je. Začuli su se vriska i smeh šefa s druge strane žice. Hejli je radila kao menadžerka i imala je običaj da više na druge ljude. Dok smo još radile zajedno, sa drugog sprata bih je čula kao da je sedela u kancelariji do mene.

Nasmejala sam se. „O, Hejli, nedostaje mi ta atmosfera. Nedostaju mi takvi šefovi. Nedostaješ mi ti. Šta misliš, da li bi mogli da me tuže za dezerterstvo ako bih pobegla odavde?“

„Razboli se od gripa i otvori bolovanje“, smejala se. Volela sam da razgovaram s njom, jer je uvek imala rešenje za svakojake probleme. Nije gubila vreme. „Čarli, neću da slušam tako nešto. Otišla si odavde da bi radila neki bolji posao, jer ti to zaista zaslužuješ. Rođena si za nešto veliko. Tek ti je prvi dan na poslu. Šta si očekivala?“

Razmislila sam o tome. Bila je u pravu. Novi posao jeste bio nešto u odnosu na stari. Bio je to ozbiljan zalogaj za nekoga mojih godina, ali, u isto vreme, bio je i uspeh raditi u tako velikoj kompaniji. „Nije baš tako lako postići bilo kakav uspeh kad niko ne progovara s tobom“, nastavila sam tvrdoglavo.

Čula sam kako Hejli pali cigaretu, što inače nije bilo dozvoljeno, i prilazi prozoru koji je gledao na groblje. „Aman! Šta je tebi? PROBUDI SE!“ povikala je. „Vidi, Čaz, kao što sam ti već rekla, tek si jedan dan na poslu. Nije moguće zadiviti sve prisutne za samo tri sata, ludice jedna. Drugo, ti zaista dobro izgledaš. Iskoristi to. Ima li nekoga s kim bi mogla da flertuje?“

Uspravila sam se i gurnula ruke pod sušač. „Hejli Bresner“, viknula sam. „Ovaj posao dobila sam zbog sposobnosti i znanja, a ne zbog seksa izgleda. Nisam ovde da bih bacala oko na svog šefa! Ovde sam da bih donela neke nove ideje, eventualno promenila nešto u načinu rada i ojačala poslovne veze.“ Sušač je prestao da duva i shvatila sam da se nalazim u toaletu gde sve odjekuje.

Hejli je nakratko začutala, a onda počela da se smeje. „Baš tako“, zatim mi je tiho rekla.

„O“, rekla sam i sama počela da se smejem. „U redu. Da. Hvala ti, Hejls.“

„Nema na čemu. RORI! ZA IME BOGA, OPERI JEBENE RUKE NAKON ŠTO SE UHVATIŠ ZA SVOG ĐOKICU! Čarli, draga, imaš ti snage da se popneš na vrh planine. To što te muči za tebe je samo lagana šetnja parkom!“

Prijalo mi je to što sam čula. Mogla bih se popeti na vrh planine. „Hvala ti, sisata.“

„Dobro, Čaz, ma koliko bih volela da ćaskam s tobom, čeka me posao. Drži se, možeš ti to!“

„Hvala ti, Hejls. Nedostaješ mi“, uzdahnula sam.

Čula sam kako izbacuje dim cigarete i smeje se. „Odjebi“, odgovorila mi je, što nije bilo ništa čudno kad je reč o njoj. A onda: „AHMEEEEDE! ZA IME BOGA!“

Veza se prekinula.

Dobro, pomislila sam dok sam ponovo dizala pogled ka ogledalu. Vreme je za akciju. Ja sam Čarli Lambert. Amazonka iz Škotske. Neustrašiva žena. Najhrabrija u Istočnom Lintonu, u celoj Škotskoj, a i šire. Mogu ja to! Kad god bih se našla u problemu, ponavljala sam te reči u sebi, i bile su mi od pomoći.

Gurnula sam telefon u džep i rešila da izbrišem bledilo s lica. Stisnula sam pesnicu, tek manikirane nokte zarila u dlan i krenula napred.

„To je nedopustivo“, rekla je Anželik kad je ušla.

Umrla sam.

Ali deset minuta kasnije, baš kad je trag od noktiju nestao s mog dlana, ponovo sam oživela. I te kako. U moju kancelariju ušao je veoma visok gospodin koji me je kupio samo jednim pogledom. Imao je prodorne tamne oči i u isto vreme veseo i ne baš tako naivan pogled. Skinuo je kravatu – bio je topao junski dan – i bilo je dovoljno da padnem s nogu kad sam videla samo mali trougao njegovih grudi, prošaran maljama. Pre nego što je uopšte progovorio, poželela sam da prislonim glavu na taj trougao i zubima mu raskopčam ostalu dugmad s košulje.

„Zdravo, ko ste vi?“ pitao me je. Glas mu je bio dubok, ali nežan i jasan. Njegov osmeh bio je više od onoga što sam mogla podneti. Bio je to osmeh s moćima skenera. Mogao je baš sve pročitati na mom licu.